

[Aksel Larsen.]

dyrelser, naar den gennem mangelfuld Rationering ikke sørger for Befolkningens Forsyning, naar den enten gennem kaotisk Administration eller direkte af ond Vilje underforsyner den arbejdende Befolkning med de nødvendige Levnedsmidler, saasom Kartofler, Kød og Fedt, naar den arbejder med et forfalsket Pristal, naar den billedlig talt kommer Vand i Mælken, altsaa nedsætter Mælkens Fedtprocent, leverer en ringere Vare, naar den forfalsker Kødkontrollen, saa man nu kontrollerer ikke de slagtede, men de levende Dyr, og naar den sørger for, at her paa Rigsdagen syltes alle Forslag dels om sociale Fremskridt — vi har stillet en Del —, dels Forslag, der tilsigter at afbøde de værste Følger af Regeringens Politik, ja, saa er det vel naturligt, at Folket rejser sig til Protest, og at Arbejderne, naar deres Overenskomster udløber, kræver Lønforhøjelse.

Det er samtidig naturligt, at Spørgsmaalet om kortere Arbejdstid rejser, og det kan jeg ikke tro, der kan blive stor Diskussion om her i dette Ting, for baade Venstre, Det konservative Folkeparti og Det radikale Venstre er jo enige om at rose De samvirkende Fagforbund og forklare, at det er besindige og fornuftige Mennesker, og Kravet om kortere Arbejdstid og længere Ferie er rejst af De samvirkende Fagforbund, første Gang i 1944, tror jeg endda det var, det er gentaget et Par Gange efter Besættelsens Ophør, og det blev højtideligt konfirmeret paa de socialdemokratiske Majmøder i Aar. Det kan altsaa ikke være noget urimeligt og landsskadeligt kommunistisk Krav, og under alle Omstændigheder er det rimeligt, at dette føres frem, for Udviklingen behøver ikke at staa i Stampe, og naar, som jeg sagde, den egentlige økonomiske Genopbygning maa siges at være afsluttet, har man ogsaa Ret til at rejse dette Spørgsmaal.

Jeg maa ogsaa gaa ud fra, at det er i Overensstemmelse med De samvirkende Fagforbund, at Typograferne er gaaet ud i en konkret Kamp for en beskedent Arbejdstidsforkortelse og for Anerkendelse af Princippet om Arbejdstidsforkortelse. Men jeg maa ganske vist samtidig sige, at i hvert Fald mange kunde faa det Indtryk, at De samvirkende Fagforbunds Ledelse har hjulpet Typograferne paa samme Maade, som en vis Jonsen hjalp sin Konge i Finderup Lade. Jeg maa have Lov til at henstille til De samvirkende Fagforbund og Socialdemokratiets Ledelse, at man enten blæser eller har Mel i Munden, enten beslutter at støtte de kæmpende Typografer eller siger aabent fra.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller

talte om, at Samarbejdsviljen i Folket er borte, at Desillusioneringen breder sig. Ja, det sidste er rigtigt, og det er naturligt, at Folket bliver desillusioneret med den Politik, der føres; det kan det ærede Medlem Hr. Aksel Møller blandt andet takke sig selv for, han har jo understøttet denne Politik i tykt og tyndt. Men det første, at Samarbejdsviljen skulde være borte, er ikke rigtigt. Nej, den er til Stede; men den har svært ved at tvinge sig igennem, saa den kommer til Udtryk i Landets Politik, og det er derfor, Desillusioneringen breder sig.

Landstingsvalget gav i saa Henseende klar Besked. De tre Regeringspartier fik 43 pCt. af Stemmerne fra Vælgerne over 35 Aar — det er et Mindretal blandt Vælgerne. Der kan ikke være nogen som helst Tvivl om, hvad Folket mener, og hvilken Politik Folket ønsker skal gennemføres. Arbejderne er stort set enige om, hvilken Politik de ønsker gennemført. De har samme Interesser som de allerfleste Landbrugere, som de fleste næringsdrivende, som de intellektuelle, som Tjenestemændene o. s. v., og derfor er det ogsaa muligt at faa det fornødne Samarbejde. Men hertil kræves, at vi faar ordnede Forhold herinde paa Rigsdagen med en Regering, som er i Overensstemmelse med Folkets Flertal, med Rigsdagens Flertal, og som vil gennemføre den Politik, Folket ønsker.

Folkeviljen, som kom til Udtryk ved Afstemningen den 1. April, maa blive Landets politiske Lov. Naar Regeringen fortsat klamrer sig til Taburetterne, maa alle det demokratiske Folks Kræfter sættes ind for at gøre Ende paa en Regeringspolitik, der tager fra dem, som intet ejer, og giver til dem, som ejer alt.

Arbejderklassen, som gik i Spidsen under Kampen mod den ydre Fjende, maa ogsaa her sætte hele sin politiske og organisatoriske Kraft ind. Dens politiske og faglige Organisationer har Pligt til at drage Omsorg for, at Vælgertilkendegivelsen af 1. April faar politiske Konsekvenser. Den Politik, der er Brug for, er en Politik, der skaber Tryghed for alle indadtil og Sikkerhed for Landet udadtil.

Udenrigshandel og Produktion maa reguleres planmæssigt efter Samfundets Behov; alle Hænder skal i Arbejde. Der skal sikres en retfærdig Fordeling til Befolkningen; Prisstigninger og indirekte Skatte­stigninger skal forhindres, og Prisnedgangen skal planmæssigt indledes. Der skal bygges ordentlige Boliger til alle boligløse; Samfundet kan og skal yde social Retfærdighed over for gamle og arbejdsudygtige samt sørge ordentlig for Børnene og deres Mødre.